

DECEMBER **ANGELČEK** 1933/34 - ŠT. 4

Alojzij Košmerlj:

Dragi Marijini otroci!

Meseca decembra se vsako leto veselim. Pa ne samo radi sv. Miklavža. Velik sem že, sv. Miklavž pa se le bolj pri otrocih ustavlja. V decembru je sveti adventni čas. Zjutraj so v cerkvah zornice. Z lučjo v roki prihajajo ljudje k sv. maši. Zunaj je mraz, sneg škrip-lje pod nogami. V srcih pa je toplo. Mile adventne pesmi vzbujajo v duši sladko hrepenenje po Zveličarju. Pripravljamo se na božične praznike. Sveti adventni čas skriva v sebi nekaj skrivnostno lepega. Svetih adventnih dni se vsako leto veselim.

Spominjam se: V adventnem času nisem nikoli zanemaril svoje jutranje molitve. Pri zornicah smo molili sveti ročni venec, skupno in na glas. Na oltarju pa so sveče gorele. Jezus nas je gledal iz monstrance, tako sveto je bilo vse. V teh jutrih sem razumel, kako nekaj lepega je, če človek zjutraj moli. Ako jutranje molitve ni, nima ves dan pravega začetka. Razumel sem, da je jutranja molitev moja sveta dolžnost.

Jutranja molitev — kako rada se pozabi in opusti. Predolgo polegata v postelji, v šolo se vam mudi, zato pa potem ljubi Bog zjutraj ničesar ne dobi. Pa bi ne smelo biti tako. Rekli so nam: lenoba je vseh grdob grdoba.

Bog je naš Stvarnik. Od njega imamo življenje. Od Boga je vsak dober dar. Prve misli naše duše naj bodo vsak dan za Boga. Bogu naj veljajo v jutru prve besede naših ust; prvi pogled naših oči naj se dvigne

zjutraj k dobrotnemu Stvarniku. To je naša velika, sveta dolžnost.

Ko je Bog ustvaril Adama in Evo, ko sta se zdrava in srečna vzbudila sredi rajskega vrta, ko sta prvič pogledala proti solncu, tedaj sta hvaležna počastila Boga. Njuna molitev je bila prva, prelepa jutranja molitev.

Ali ni tudi za nas vsako jutro kakor začetek novega življenja? Spočiti in zdravi se zbudimo. Ker je vsak dan tako, se nam pač zdi, da mora zmeraj tako biti. Toda pomislimo enkrat: Ali res mora biti vsako jutro tako? Ali bi ne bilo lahko tudi drugače? Glejte, vsako jutro, ko mi zdravi vstajamo, leži do sto tisoč mrličev širom sveta. Sto tisoč ljudi, ki jih je v tej noči poklicala smrt. Zvečer so bili mnogi še zdravi in veseli, zjutraj leže mirno in tiho, oči so jim ugasnile za vedno. Komu se imamo zahvaliti, da smrt v tihi noči ni prišla tudi po nas? Kdo je čul nad nami, da se naše srce ponoči ni ustavilo? Kdo nas je ohranil pri življenju, da lahko zdravi začenjamo nov dan in novo delo? Nihče drugi kot Bog. Ko so ponoči vsi drugi spali, je božje oko gledalo na nas. Bog ne spi nikoli.

Ali se ne bomo zato Bogu prav iz srca zahvalili? Ko jih je toliko umrlo, je nas dobrotno ohranil. Ko so mnogi v bolečinah vzdihovali celo dolgo noč in šteli dolge nočne ure, smo mi spali tako mirno in sladko. Ali ni to velika dobrota? Ali ni naša velika dolžnost, da smo za vse to Bogu prisrčno hvaležni?

Otroci! Zjutraj na kolena! In prav iz srca naj vam privro na dan lepe besede:

Tebe ljubim, Stvarnik moj, ki si ohranil me nocoj...

Z novim dnem se pa začne tudi novo delo. Delo brez molitve pa nima uspeha ne blagoslova. Delo brez molitve bo le težava in križ. Pregovor nas uči: Z Bogom začni vsako delo, da bo dober uspeh imelo! V jutranji molitvi bomo svoje dnevno delo položili v božje roke. Vsega se Bogu izročimo.

Tebi delo posvetim, dušo in telo zročim...

Z novim dnem pridejo tudi nove skušnjave. Hudoobni duh hodi za nami kakor rjoveč lev in gleda,

koga bi požrl. Najbolj zaželen plen so mu nedolžna otroška srca. Liliyo bi rad izruval iz srčne gredice. Prelepo obleko posvečujoče milosti bi nam rad ukra-del. Dušo bi nam rad umoril. Kako strašna je ta zver iz pekla. Toda ne bojmo se! Marija je strla peklen-ski kači glavo. Marije se satan strašno boji. Mariji se bomo priporočili v jutranji molitvi za ves dan in še za zadnji dan življenja:

O Marija, vodi me po nedolžni poti in ob smrti pridi mi z Jezusom naproti.

Otroci! Tako naj bo v vašem življenju. Najprej Bog, potem šele druge skrbi. Najprej Bog, potem šele dnevno delo. Noben dan naj se ne začne brez jutranje molitve. In če bi bila še tako kratka, samo da brez nje ni. Če jo kdaj po nesreči pozabite, jo zmolite po poti v šolo. Po mnogih družinah jo molijo skupaj. Kako je v takih družinah lepo. Nebesa se odpirajo nad tako hišo in božji blagoslov rosi na pobožna srca. Tudi glede jutranje molitve velja oni pregovor: R a n a u r a — z l a t a u r a.

Nekdo je dejal: »Povej mi, ali si zmolil s pobožnim srcem jutranjo molitev in povedal ti bom, kako si preživel dan, koliko je ta dan vreden pred Bogom.«

V svetem pismu pa pravi sam Bog: »Jaz ljubim tiste, ki meneljubijo in kateri zgo-daj k meni čujejo, me bodo našli.«

Janez Pucelj:

Otroški brevir.

»Si že pisal svetemu Miklavžu?«

»Že! Sveti Miklavž je priden svetnik!«

»Ha ha ha ha ha ha! Svetniki so vsi pridni.«

»Kaj si mu pisal?«

»Da mi naj prinese vsaj eno škatlo bonbonov, potem pa piškotov pa orehov pa fig pa rožičev in vse, kar raste sladkega v nebesih,« razlaga Štacunarjev Mirko in kar jamice se mu delajo v debelih licih.

Tone Grahut ne more takih otrok, ki so tako sladkosnedni, kakor je Štacunarjev Mirko; skoraj ga popade jeza, da bi zgrabil Mirka za tista debela lica,